

„Mă cheamă acasă cei 85 de ani ai mei”

Interviu cu dl **Leonid Busuioc**, primul redactor-șef (1998-2008) al ziarului UTM „Mesager Universitar”, jurnalist emerit al RM

- Domnule Leonid Busuioc, aveți în spate o activitate jurnalistică impresionantă, începută în presa republicană încă în 1957. Cei 58 de ani în care ați trudit pe ogorul publicisticii, preponderent pedagogice, 17 dintre care – la gazeta UTM „Mesager Universitar”, pe care de altfel ați și înființat-o în 1998, sunt dovada unei tenacități și perseverențe rar întâlnite, un exemplu de demnitate și devotament. Cum vă motivați retragerea din câmpul jurnalistic, inclusiv de la „Mesager Universitar”, tocmai acum, în prag de primăvară, când natura însăși ne predis pune spre noi începuturi?

- Motivul stă la suprafață: îmi bat la ușă cei 85 de ani, vârstă pe care o voi rotunji în septembrie 2015. Acești ani mă cheamă... acasă. Îmi pare rău să mă despart de atmosfera distinsă de la UTM, universitate de un prestigiu aparte, care a fost și este pentru mine un etalon de profesionalism și performanță. E o despărțire pe care am tot amânato-o, or e tocmai acel nou început, pe care natura îl dictează...

Eu mi-am dat seama, la fel ca și alți intelectuali, că 1964 – anul înființării la Chișinău a Politehnicii, însemna o cotitură în dezvoltarea Basarabiei noastre – un ținut eminamen-

te agrar. Carul cu boi, căruța cu un cal sau doi, legatul la vie, săpatul și prașitul manual până te sleiau puterile – toate acele realități nu aveau cum să miște din loc economia din perioada postbelică. Altfel zis, era o economie ce se rezuma doar la întreținerea populației: să poți să mănânci, dar totuși cu socoteală. Am trăit personal acele timpuri...

Cuvântul „inginer” în Basarabia din anii '40-'60 nu prea era cunoscut, mai ales la țară. Părea ceva foarte îndepărtat, înecat în ceața vremii, poate chiar fantastic. Tocmai de aceea noțiunea de „Politehnică” la Chișinău nu suna adecvat. Însă la 1964, când se formase deja un mediu industrializat, vestea înființării la Chișinău a unei Politehnici a fost primită cu entuziasm, cu bucurie. Îmi amintesc, fiind tânăr ziarist pe atunci, am scris o informație cu titlul „Politehnica la Chișinău? Sună!”. Ulterior, acea informație a fost preluată și de un ziar central de la Moscova.

Vreau să spun că pentru UTM am sentimente profunde, pentru că înțeleg ce înseamnă cuvântul „inginer” pentru economia noastră. Activând în presa republicană, am scris multe articole despre UTM, chiar de la fondarea acestei instituții, numită inițial Institutul Politehnic din Chiș-

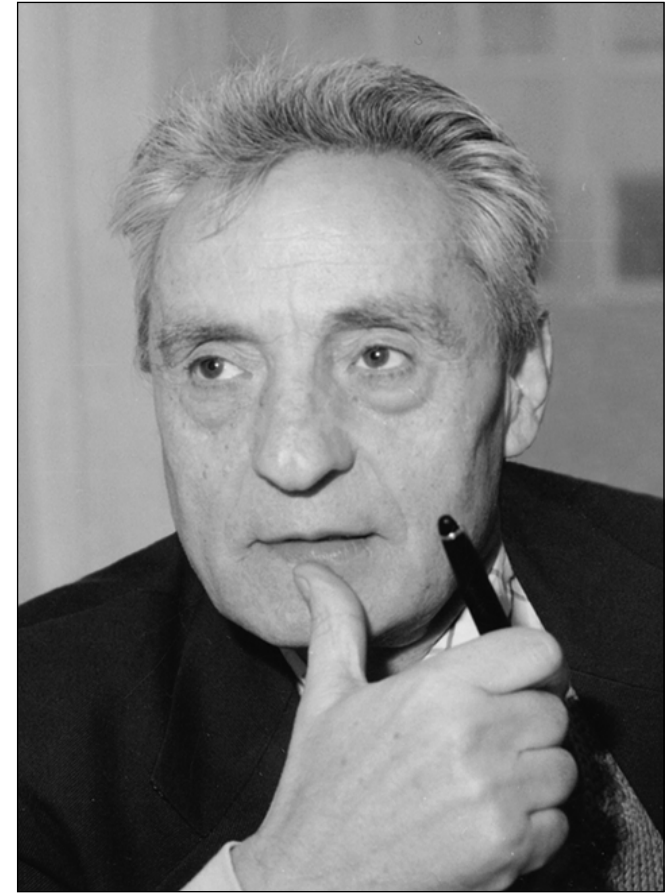
nău. Am colaborat cu primul rector, cunoscutul academician Sergiu Rădăuțan, cu următorii rectori Vladimir Antoseac și Vasile Calmuțchi, cu actualul rector, talentatul manager, aflat la cârma acestei instituții de 22 de ani, reputatul om de știință, academicianul Ion Bostan. Iar din 1998 colaborarea mea cu UTM a devenit permanentă. De când am înființat ziarul „Mesager Universitar”, fac aici ziaristică de 17 ani.

- Am surprins în reflecțiile dvs. un entuziasm aparte cu referire la mai toate aspectele activității UTM. Există, cred, și un mobil lăuntric anume, care alimentează acest entuziasm?

- Da, exista. Filozofic vorbind, acel mobil este „noosfera”, noos însemnând rațiune, gândire. Pentru mine, UTM înseamnă tocmai această noosferă, o sferă a gândirii. Nimic nu e mai presus decât gândirea rațională, gândirea umanistă, gândirea științei. La UTM m-am aflat permanent într-o atmosferă intelectualistă, fapt ce-mi stimula propria gândire. Când scriam pentru „Mesager Universitar”, mă simțeam imputernicitul acestui mobil lăuntric al gândirii și totul se așeza mai temeinic. M-am simțit foarte bine în noosfera UTM-ului, toți cei 17 ani.

Pentru că e vorba de o instituție cu un rating înalt, permanent înalt, atât în țară, cât și în străinătate, aș menționa aici și un alt aspect, de altfel fundamental pentru o universitate – cel al cercetării științifice. O universitate este preocupată de procesul de instruire – e lucru știut, cerut de programe și planuri didactice. Dar, din păcate, nu orice universitate se gândește perpetuu la cercetarea științifică, fie a profesorilor, fie a studenților.

Grație vizionarismului de care dă dovadă ani în șir rectorul, dl Ion Bostan, precum și a elaborărilor planice schițate de către echipele conducătoare (facultăți, departamente, catedre), cercetarea științifică a devenit pârghia succesului general al UTM. Căci nu e simplu să poți atinge asemenea cote în cercetări științifico-tehnice, precum sunt cele legate de viitorul microsateelit „Republica Moldova”, proiectat și elaborat la UTM, antrenând profesori, studenți, masteranzi, doctoranzi, tehnicieni, dar și muncitori de la uzine, firme etc. Cercetarea științifică ridică și nivelul profesional al profesorilor, altfel spus, ridică întregul conținut universitar. Anume aceste criterii entuziasmează în managementul

UTM – vizionarismul, previziunile, criteriile care scot în evidență UTM-ul atunci când se pune problema clasificării instituțiilor de învățământ superior în baza rigorilor europene moderne.

Aici am învățat și eu lecția vizionarismului. Acum 7 ani, când am transmis postul de redactor-șef, de bună seamă, am dat dovadă de vizionarism. Astăzi pot spune cu mâna pe inimă: ziarul „Mesager Universitar” a fost și este în continuare oglinda activității UTM – o oglindă demnă, veridică, mobilizatoare. Vă doresc să mențineți cadența și cred sincer că acest lucru

este pe potriva echipei pe care o las în urmă.

- Țin să vă mulțumesc, maestre, pentru aceste aprecieri, pentru școala în ziaristică și pentru școala vieții în general, pe care am făcut-o sub bagheta dvs. pe parcursul celor 17 ani. Sper din toată inima că, prin încheierea acestui capitol al activității dvs., să nu puneți un punct definitiv în colaborarea cu UTM și cu „Mesager Universitar”. Aici ați fost și sunteți mereu binevenit. Sănătate! La Mulți Ani!

Marina ROMANCIUC